

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยและลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๖๖

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์การบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยและลูกจ้าง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๓) และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๘ สภามหาวิทยาลัยในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๖ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยและลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๖๖”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“ส่วนงาน” หมายความว่า สำนักงานสภามหาวิทยาลัย สำนักงาน คณะ วิทยาลัย สถาบัน สำนัก และให้หมายความรวมถึงส่วนงานระดับกอง หรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าสำนักงาน คณะ วิทยาลัย สถาบัน สำนัก หรือกอง

“หัวหน้าส่วนงาน” หมายความว่า คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนักงาน ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ วิทยาลัย สถาบัน สำนักงาน และให้หมายความรวมถึงรองอธิการบดีที่ได้รับมอบหมายหน้าที่จากอธิการบดีให้ควบคุม ดูแล และสั่งการสำนักงาน สภามหาวิทยาลัยหรือส่วนงานระดับกอง

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และให้หมายความรวมถึงพนักงานเงินรายได้ และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่มีใช้ลูกจ้างประจำของส่วนราชการ

“ผู้ถูกกล่าวหา” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย

“เงินเดือนหรือค่าจ้าง” ให้หมายความรวมถึงค่าตอบแทนของผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารที่แต่งตั้งจากบุคคลภายนอก

ข้อ ๔ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจออกประกาศมหาวิทยาลัยเพื่อปฏิบัติการตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ การดำเนินการตามข้อบังคับนี้ให้ดำเนินการด้วยความโปร่งใส เป็นธรรม และรวดเร็ว ให้มีการบันทึกการดำเนินการทางวินัยและผลการดำเนินการทางวินัยตามข้อบังคับนี้ ไว้ในระบบการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย โดยให้คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อ ๖ การนับระยะเวลาตามข้อบังคับนี้มีให้วันวันแรกแห่งระยะเวลานั้นรวมเข้าด้วย กรณีขยายเวลาให้วันวันต่อจากวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาเดิมเป็นวันเริ่มระยะเวลาที่ขยายออกไป กรณีวันสุดท้ายแห่งระยะเวลาตรงกับวันหยุดราชการให้ถือว่าวันที่เริ่มทำการใหม่เป็นวันสุดท้ายแห่งระยะเวลา

ข้อ ๗ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยผู้ใดถูกเรียกให้เป็นพยานบุคคลหรือให้ดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพื่อประกอบการดำเนินการทางวินัยตามข้อบังคับนี้ ให้ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ ผู้บังคับบัญชาทุกลำดับชั้นต้องอนุญาตและให้ความสะดวกตามสมควรแก่ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง

ข้อ ๘ ในระหว่างการดำเนินการทางวินัยตามข้อบังคับนี้ จะนำเหตุแห่งการถูกดำเนินการทางวินัยมาเป็นข้ออ้างในการดำเนินการใดให้กระทบสิทธิของผู้ถูกสอบสวนไม่ได้ เว้นแต่อธิการบดีจะสั่งพักงานหรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากงานไว้ก่อน

หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน และผลแห่งการสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนให้เป็นไปตามที่กำหนดในหมวด ๘

ข้อ ๙ การแจ้งหรือจัดส่งคำสั่ง หนังสือ และบรรดาเอกสารหลักฐาน ให้ผู้ถูกร้องเรียน หรือผู้ถูกกล่าวหา ให้ดำเนินการโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) เชิญผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหามารับด้วยตนเอง ณ ที่ทำการของผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย หรือของผู้ได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยหรือคณะกรรมการสอบสวน

(๒) ส่งไปยังส่วนงานที่ผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ทางระบบงานสารบรรณ

(๓) ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหา โดยอาจจัดส่งไปยังสถานที่ ดังต่อไปนี้

(๓.๑) ส่วนงานที่ผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาสังกัด

(๓.๒) ภูมิลำเนาของผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาตามข้อมูลทะเบียนราษฎร

(๓.๓) ที่อยู่ของผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาที่ปรากฏตามหลักฐานของมหาวิทยาลัย หรือส่วนงานต้นสังกัดซึ่งผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาได้ให้ไว้

(๔) ส่งโดยวิธีการอื่นตามที่อธิการบดีกำหนดโดยออกเป็นประกาศมหาวิทยาลัย

กรณีการส่งทางไปรษณีย์ให้ถือว่าผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบหรือได้รับคำสั่ง หนังสือ และบรรดาเอกสารหลักฐาน เมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่ส่งสำหรับกรณีส่งภายในประเทศ หรือเมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ส่งสำหรับกรณีส่งไปต่างประเทศ

กรณีดำเนินการจัดส่งไม่สำเร็จตามวรรคสอง ให้จัดส่งโดยมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัย ดำเนินการไปส่งให้ยังภูมิลำเนาหรือที่อยู่ของผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาตาม (๓) หากไม่พบหรือพบแต่ผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับให้ปิดหรือวางไว้ในสถานที่ที่อาจคาดได้ว่าผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหา จะพบเห็นได้ ทั้งนี้ ให้บันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่องในขณะที่ปิดหรือวางเก็บไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๑๐ ในกรณีปรากฏต่อผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยหรือคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกร้องเรียน ผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานไม่สามารถพูดหรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ ให้แจ้งคำสั่ง หนังสือ และบรรดาเอกสารหลักฐาน ในรูปแบบที่ผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาสามารถเข้าใจได้หรือจะแจ้งให้ผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วยการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นก็ได้

ในกระบวนการดำเนินการทางวินัย หากผู้ถูกร้องเรียน ผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานไม่สามารถพูดหรือได้ยินหรือสื่อความหมายได้ ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยหรือคณะกรรมการสอบสวนจัดทำล่ามภาษามือให้หรือจัดให้ถาม ตอบ หรือสื่อความหมายโดยวิธีอื่นที่เห็นสมควร

ในกระบวนการดำเนินการทางวินัย หากผู้ถูกร้องเรียน ผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานเป็นชาวต่างประเทศและไม่สามารถพูดหรือไม่เข้าใจภาษาไทยและไม่มีล่าม ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยหรือคณะกรรมการสอบสวนจัดทำล่ามแปลภาษาเพื่อให้ถามตอบหรือสื่อความหมายได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๑๑ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ เลขานุการ และผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวนวินัยมีสิทธิได้รับเงินเบี้ยประชุมและค่าตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ และอัตราที่อธิการบดีกำหนดโดยออกเป็นประกาศมหาวิทยาลัย

ให้พยานบุคคลซึ่งมิใช่ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยมีสิทธิได้รับค่าป่วยการและค่าเดินทางตามหลักเกณฑ์และอัตราที่อธิการบดีกำหนดโดยออกเป็นประกาศมหาวิทยาลัย

เมื่ออธิการบดีออกประกาศมหาวิทยาลัยตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้ว ให้รายงานสภามหาวิทยาลัยเพื่อทราบ

หมวด ๒

วินัยและการรักษาวินัย

ข้อ ๑๒ พนักงานมหาวิทยาลัยต้องรักษาวินัยตามข้อบังคับนี้โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ

ให้กองนิติการดำเนินการเผยแพร่และให้ความรู้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับนี้โดยจัดทำบันทึกข้อความเวียนแจ้งให้ทุกส่วนงานทราบ

ข้อ ๑๓ พนักงานมหาวิทยาลัยมีวินัยที่ต้องปฏิบัติตาม ดังต่อไปนี้

(๑) สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(๒) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต เทียงธรรม และมีธรรมาภิบาล

(๓) ปฏิบัติหน้าที่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง และให้เป็นไปตามนโยบาย แผนงาน และแนวปฏิบัติที่ถูกต้องของมหาวิทยาลัย

(๔) ปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่มหาวิทยาลัยด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และระมัดระวังรักษาชื่อเสียงและประโยชน์ของมหาวิทยาลัย

(๕) ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง และไม่ขัดต่อหลักเสรีภาพทางวิชาการ

(๖) อุทิศเวลาของตนให้แก่มหาวิทยาลัย จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรมิได้

(๗) รักษาความลับของมหาวิทยาลัย

(๘) สุขภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างผู้ร่วมปฏิบัติหน้าที่ด้วยกัน

(๙) ต้อนรับ ให้ความสะดวก และให้ความช่วยเหลือตามสมควรแก่นักศึกษา นักเรียนของมหาวิทยาลัย หรือผู้ใช้บริการหรือมาติดต่องานที่เกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบของตน

(๑๐) วางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่

(๑๑) ปฏิบัติตนตามประมวลจริยธรรมของมหาวิทยาลัย รักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดอันได้ชื่อว่าประพฤติก้าว

ข้อ ๑๔ พนักงานมหาวิทยาลัยมีวินัยที่ต้องห้ามมิให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรต้องแจ้ง

(๒) ให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จในฐานะเป็นพยานในการดำเนินการทางวินัยหรือการสอบหาข้อเท็จจริงของมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย

(๓) ปฏิบัติหน้าที่อันเป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

(๔) อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมายให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

(๕) ประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่

(๖) กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของตน

(๗) กระทำการอย่างใดที่เป็นการกลั่นแกล้ง ดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ ข่มเหง หรือละเมิดสิทธิโดยไม่เป็นธรรมแก่ผู้ร่วมปฏิบัติงาน นักศึกษาหรือนักเรียนของมหาวิทยาลัย หรือผู้ใช้บริการหรือผู้มาติดต่อกับมหาวิทยาลัย

(๘) เป็นกรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ ลูกจ้าง หรือดำรงตำแหน่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนั้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือองค์กรอื่นใด ซึ่งมีสถานะหรือกระทำการติดต่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยหรือมีเวลาปฏิบัติงานทับซ้อนกับเวลาปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย เว้นแต่เป็นการปฏิบัติงานในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือองค์กรนิติบุคคลที่มหาวิทยาลัยเป็นเจ้าของ เป็นหุ้นส่วน หรือมีหุ้น หรือได้รับอนุญาตให้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ตามข้อบังคับ ระเบียบหรือประกาศของมหาวิทยาลัย

(๙) ปฏิบัติงานอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งติดต่อประโยชน์หรือวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

(๑๐) ใช้ชื่อ ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัย หรือส่วนงานของมหาวิทยาลัย หรือกระทำเพื่อให้ปรากฏชื่อ ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ดังกล่าวในสื่อใด ๆ อันเป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ การประกวด หรือเพื่อการใด ๆ เพื่อประโยชน์ของตนหรือของบุคคลอื่นไม่ว่าตนเองจะได้รับประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ก็ตาม ในลักษณะที่ทำให้เชื่อได้ว่าเป็นการดำเนินการของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงาน โดยที่มหาวิทยาลัยหรือส่วนงานมิได้อนุญาตแล้วแต่กรณี

(๑๑) ล่วงละเมิดทางเพศหรือมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศในลักษณะที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมกับผู้ร่วมปฏิบัติงาน นักศึกษาหรือนักเรียนของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๕ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีพฤติการณ์การกระทำการไม่ปฏิบัติตามวินัยอันเป็นข้อต้องปฏิบัติตามข้อ ๑๓ หรือมีพฤติการณ์การกระทำการฝ่าฝืนวินัยอันเป็นข้อต้องห้ามมิให้ปฏิบัติตามข้อ ๑๔ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๖ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีพฤติการณ์การกระทำผิดดังต่อไปนี้ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๑) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

(๒) ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

(๓) เปิดเผยความลับของมหาวิทยาลัยหรือทางราชการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

(๔) ละทิ้งหรือขาดงานติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าเจ็ดวันทำการของมหาวิทยาลัย หรือวันทำงานตามคำสั่งของส่วนงาน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง แบบแผน และนโยบายของมหาวิทยาลัย

(๕) กลั่นแกล้ง ดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ ช่มเหง หรือทำร้ายผู้ร่วมปฏิบัติงาน นักเรียน นักศึกษา หรือผู้ใช้บริการหรือมาติดต่อกับมหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

(๖) ล่อลวง ช่มชื่นใจ ชูเชิญ ล้วงละเมิด หรือกระทำการอันมีลักษณะเป็นการครอบงำเพื่อให้กระทำการทางเพศ หรือมีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยอาศัยโอกาสในอำนาจหน้าที่ของตนในลักษณะประพฤติกู้ อย่างร้ายแรงกับผู้ร่วมปฏิบัติงาน นักศึกษาหรือนักเรียนของมหาวิทยาลัย หรือผู้ใช้บริการหรือมาติดต่อกับมหาวิทยาลัย

(๗) ต้องโทษตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือประหารชีวิต เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิด ที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๘) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกู้อย่างร้ายแรง

(๙) กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๑๕ จนถูกลงโทษทางวินัย แต่กลับมากระทำผิดวินัย อย่างไม่ร้ายแรงในฐานความผิดซ้ำกันเป็นครั้งที่สามในรอบห้าปีนับแต่วันที่ถูกลงโทษครั้งแรก อันมีลักษณะ เป็นการไม่เข็ดหลาบหรือไม่ปรับปรุงตนหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนให้เกิดผลดีแก่มหาวิทยาลัย

(๑๐) กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๑๕ แต่เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย อย่างไม่ร้ายแรง

(๑๑) เปิดเผยข้อสอบ หรือแก้ไขผลการเรียนหรือผลการสอบโดยมิชอบ

(๑๒) จงใจนำเอาผลงานทางวิชาการของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของร่วมอยู่ด้วยมาเป็นของตน ลอกเลียนผลงานทางวิชาการของผู้อื่น หรือคัดลอกข้อความใด ๆ จากผลงานเดิมของตนโดยไม่อ้างอิงผลงานเดิม ตามหลักวิชาการอันจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าเป็นผลงานใหม่ หรือนำผลงานทางวิชาการของตนเองใน เรื่องเดียวกันไปเผยแพร่ในวารสารทางวิชาการมากกว่าหนึ่งฉบับ หรือยินยอมให้ผู้อื่นนำชื่อของตนไปอ้างอิงว่า มีส่วนร่วมในการทำผลงานทางวิชาการโดยมิชอบ

(๑๓) จำง วาน หรือใช้ให้ผู้อื่นทำผลงานทางวิชาการเพื่อไปใช้ในการเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษาหรือเพื่อไปใช้ในการทำผลงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการขอตำแหน่ง ทางวิชาการ หรือเสนอขอปรับปรุงการกำหนดตำแหน่ง การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนวิทยฐานะหรือการให้ได้รับ เงินเดือนหรือเงินอื่นในระดับที่สูงขึ้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมิมีประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ก็ตาม

(๑๔) รับจ้างหรือรับดำเนินการทำผลงานทางวิชาการในการเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาใน หลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษาหรือเพื่อไปใช้ในการทำผลงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการขอตำแหน่งทางวิชาการ หรือเสนอขอปรับปรุงการกำหนดตำแหน่ง การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนวิทยฐานะหรือการให้ได้รับเงินเดือนหรือเงิน อื่นในระดับที่สูงขึ้น เว้นแต่เป็นการช่วยเหลือโดยสุจริตตามสมควร

ข้อ ๑๗ พนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้ใดได้รับเรื่องร้องเรียนหรือทราบถึงพฤติการณ์การกระทำของผู้ใต้บังคับบัญชาของตนอันมีลักษณะอาจเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยตามข้อบังคับนี้แล้วละเลยไม่ดำเนินการทางวินัย หรือไม่รายงานตามลำดับชั้นให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นกระทำความผิดตามข้อ ๑๓ (๓) ซึ่งเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๕ เว้นแต่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง ให้ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๖ (๒) แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๘ พนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้ใดกระทำการอันมีลักษณะเป็นการกลั่นแกล้งหรือกระทำการอื่นใดเพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาของตนถูกดำเนินการทางวินัยโดยยังไม่ปรากฏมูลกรณีว่ามีพฤติการณ์การกระทำที่เข้าข่ายกระทำผิดวินัยหรือมูลกรณีของการดำเนินการทางวินัย ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชาผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๖ (๕) และ (๘)

หมวด ๓

การดำเนินการทางวินัย

ส่วนที่ ๑

ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย

ข้อ ๑๙ ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมี ดังต่อไปนี้

(๑) สภามหาวิทยาลัยในกรณีอธิการบดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หรือในกรณีที่อธิการบดีและพนักงานมหาวิทยาลัยอื่นร่วมกันกระทำผิดวินัย

(๒) อธิการบดี ในกรณีหัวหน้าส่วนงานหรือพนักงานมหาวิทยาลัยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย

(๓) หัวหน้าส่วนงาน ในกรณีที่พนักงานมหาวิทยาลัยในสังกัดส่วนงานนั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเพื่อความเป็นธรรมแก่พนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งถูกกล่าวหา เพราะเหตุว่ามีกรณีที่หัวหน้าส่วนงานมีส่วนเกี่ยวข้อง หรือเป็นกรณีที่พนักงานมหาวิทยาลัยต่างส่วนงานถูกกล่าวหาว่าร่วมกันกระทำผิดวินัยในกรณีเดียวกัน ให้อธิการบดีหรือรองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายเป็นผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย

ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง (๓) อาจมอบหมายให้ผู้บังคับบัญชาที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองหรือเลขานุการส่วนงาน มีอำนาจดำเนินการทางวินัยแทนก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงระดับตำแหน่งของผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหา

ส่วนที่ ๒

มูลกรณีและการพิจารณามูลกรณี

ข้อ ๒๐ มูลกรณีของการดำเนินการทางวินัยมี ดังต่อไปนี้

(๑) เกิดจากการร้องเรียนหรือกล่าวหาว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้หนึ่งผู้ใดมีพฤติการณ์การกระทำผิดวินัย

(๒) ข้อเท็จจริงปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้หนึ่งผู้ใดมีพฤติการณ์การกระทำผิดวินัย

(๓) ผลจากการสอบข้อเท็จจริงในเรื่องหนึ่งเรื่องใดแล้วพบว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้หนึ่งผู้ใดมีพฤติการณ์การกระทำผิดวินัย

(๔) หน่วยงานของรัฐซึ่งมีหน้าที่และอำนาจตามกฎหมายซึ่งมูลความผิดทางวินัยแก่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้หนึ่งผู้ใด

ข้อ ๒๑ การร้องเรียนหรือกล่าวหาว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีพฤติการณ์การกระทำผิดวินัยอาจดำเนินการได้ ดังต่อไปนี้

(๑) ร้องเรียนหรือกล่าวหาเป็นหนังสือส่งถึงมหาวิทยาลัย ส่วนงาน หรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้น

(๒) ร้องเรียนหรือกล่าวหาโดยวาจาต่อผู้บังคับบัญชาของพนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้น

ข้อ ๒๒ หนังสือร้องเรียนหรือกล่าวหาอย่างน้อยต้องประกอบด้วยข้อมูล ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหา และลงลายมือชื่อผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหา

(๒) ชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหา ในกรณีที่ไมทราบชื่ออาจจะระบุถึงลักษณะเฉพาะตัวสำคัญของผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหา วัน เวลา และสถานที่ที่เกิดเหตุแห่งการร้องเรียนหรือกล่าวหา และลักษณะการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งสามารถนำมาใช้ประกอบการตรวจสอบถึงตัวผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาได้

(๓) ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์การกระทำซึ่งเป็นเหตุแห่งการร้องเรียนหรือกล่าวหา

(๔) พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อร้องเรียนหรือกล่าวหาตามสมควร

ในกรณีที่หนังสือร้องเรียนหรือกล่าวหาไม่มีข้อมูลไม่ครบตามวรรคหนึ่งและไม่มีข้อมูลอื่นที่เพียงพอที่จะใช้ในการพิจารณาดำเนินการสืบสวนหรือสอบสวนให้รู้ถึงตัวผู้กระทำความผิดตามข้อร้องเรียนหรือกล่าวหาได้ ผู้บังคับบัญชาอาจไม่รับเรื่องร้องเรียนหรือกล่าวหาอันไว้เป็นมูลกรณีดำเนินการทางวินัยต่อไปก็ได้

ข้อ ๒๓ กรณีที่มีการร้องเรียนหรือกล่าวหาโดยวาจาต่อผู้บังคับบัญชา ให้ผู้บังคับบัญชานั้นดำเนินการจัดทำบันทึกการร้องเรียนหรือกล่าวหาไว้เป็นหนังสือ พร้อมจัดให้ผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ในกรณีที่ผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาประสงค์ปกปิดตัวตนหรือไม่ยอมลงลายมือชื่อไว้ในบันทึกคำกล่าวหา ให้ผู้รับฟังการกล่าวหาบันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในบันทึกคำกล่าวหาด้วย

การร้องเรียนหรือกล่าวหาโดยวาจาตามวรรคหนึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยข้อมูลเช่นเดียวกับการร้องเรียนหรือกล่าวหาเป็นหนังสือตามข้อ ๒๒

ในกรณีที่มีการร้องเรียนหรือกล่าวหาโดยวาจา มีข้อมูลไม่ครบตามวรรคสอง และไม่มีข้อมูลอื่นที่เพียงพอที่จะใช้ในการพิจารณาดำเนินการสืบสวนหรือสอบสวนให้รู้ถึงตัวผู้กระทำความผิดตามข้อร้องเรียนหรือกล่าวหาได้ ผู้บังคับบัญชาอาจไม่รับเรื่องร้องเรียนหรือกล่าวหาอันไว้เป็นมูลกรณีดำเนินการทางวินัยต่อไปก็ได้

ข้อ ๒๔ เมื่อมีการร้องเรียนหรือกล่าวหา ให้หัวหน้าส่วนงานหรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งถูกร้องเรียนหรือถูกกล่าวหา ดำเนินการตรวจสอบหรือสืบสวน หรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และจัดทำรายงานผลการตรวจสอบหรือสืบสวน หรือรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของข้อร้องเรียนหรือข้อกล่าวหาเสนอต่อผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยโดยเร็ว เพื่อพิจารณาดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีมีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสมควรที่ควรกล่าวหาว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑.๑) กรณีเข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงให้ดำเนินการต่อไปตามหมวด ๓ ส่วนที่ ๓

(๑.๒) กรณีเข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ดำเนินการต่อไปตามหมวด ๓ ส่วนที่ ๔

(๒) กรณีอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ให้สั่งยุติเรื่อง

(๒.๑) พฤติการณ์แห่งการกระทำตามข้อร้องเรียนหรือกล่าวหาไม่ถือเป็นความผิดทางวินัยตามข้อบังคับนี้

(๒.๒) ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แวดล้อมและพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะทำให้ทราบว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดวินัย

(๒.๓) ข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แวดล้อมและพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะทำให้เข้าใจได้ว่ามีการกระทำความผิดวินัย หรือไม่เพียงพอที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไปได้

ข้อ ๒๕ ในกรณีที่มูลกรณีของการดำเนินการทางวินัย เป็นการร้องเรียนหรือกล่าวหาว่าอธิการบดีหรืออธิการบดีและพนักงานมหาวิทยาลัยร่วมกันกระทำความผิดวินัย ให้อุปนายกสภามหาวิทยาลัยดำเนินการตรวจสอบและรวบรวมข้อเท็จจริงรายงานต่อนายกสภามหาวิทยาลัยเพื่อขอให้พิจารณาเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับอธิการบดี หรืออธิการบดีและพนักงานมหาวิทยาลัยอื่นถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยร่วมกัน

ส่วนที่ ๓

การดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

ข้อ ๒๖ เมื่อมีมูลกรณีของการดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยดำเนินการโดยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการทางวินัยโดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

(๒) ดำเนินการทางวินัยโดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๒๗ การดำเนินการทางวินัยโดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยอาจดำเนินการสอบสวนด้วยตนเองหรือมอบหมายให้พนักงานมหาวิทยาลัยคนใดคนหนึ่งดำเนินการสอบสวนก็ได้

(๒) ก่อนการดำเนินการสอบสวน ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยแจ้งถึงข้อร้องเรียนหรือข้อกล่าวหา ผู้ดำเนินการสอบสวน และสิทธิในการคัดค้านผู้ดำเนินการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเป็นหนังสือ

(๓) ให้ผู้ดำเนินการสอบสวนดำเนินสอบสวนแสวงหาข้อเท็จจริง และตรวจสอบพยานหลักฐานที่จำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามข้อกล่าวหา

(๔) เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานครบถ้วนแล้ว ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยพิจารณาดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๔.๑) หากปรากฏว่าพฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นการกระทำผิดวินัย ให้ยุติเรื่องและแจ้งผลให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเป็นหนังสือ

(๔.๒) หากปรากฏว่าพฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเป็นหนังสือให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยกำหนด และเมื่อได้พิจารณาข้อชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกกล่าวหาและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่าพฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นการกระทำผิดวินัย ก็ให้ยุติเรื่องและแจ้งผลให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเป็นหนังสือ แต่ถ้าพฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามหมวด ๖ ต่อไป

(๔.๓) หากปรากฏว่าพฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเป็นหนังสือ และดำเนินการตามหมวด ๓ ส่วนที่ ๔ ต่อไป

การดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องดำเนินการไม่เกินหกสิบวันทำการของมหาวิทยาลัยนับแต่วันที่พิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลว่าพนักงานมหาวิทยาลัยกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าว ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวันทำการของมหาวิทยาลัย ตามความจำเป็นโดยระบุเหตุผลและแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเป็นหนังสือด้วย

ข้อ ๒๘ การดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่และอำนาจดำเนินการสอบสวน รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเป็นหนังสือให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด

วินิจฉัยหรือสั่งการใด ๆ เพื่อประโยชน์ต่อการสอบสวนหรือความเป็นธรรม และทำรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นเกี่ยวกับความผิดและระดับโทษเสนอต่อผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์ที่จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนจะเห็นควรดำเนินการเป็นอย่างอื่นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

การดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันทำการของมหาวิทยาลัยนับแต่วันที่ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีมีมูลว่าพนักงานมหาวิทยาลัยกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าว ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสามสิบวันตามความจำเป็น โดยระบุเหตุผลและแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และการคัดค้านกรรมการสอบสวน ให้นำข้อ ๓๓ ข้อ ๓๔ ข้อ ๓๕ ข้อ ๓๖ ข้อ ๓๗ ข้อ ๓๘ ข้อ ๓๙ และข้อ ๔๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๓๐ เมื่อผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยได้รับรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนอย่างไม่ร้ายแรงแล้ว ให้พิจารณาสั่งหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา ให้สั่งยุติเรื่องภายในเจ็ดวันนับแต่ได้รับรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน และให้แจ้งผลการสอบสวนว่ายุติเรื่องเป็นหนังสือแก่ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามหมวด ๖

(๓) ในกรณีที่เห็นว่าข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานจากการสอบสวนยังไม่เพียงพอแก่การวินิจฉัย ให้กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันทำการของมหาวิทยาลัยนับแต่ประธานคณะกรรมการสอบสวนได้รับคำสั่งจากผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติม และแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าการขยายระยะเวลาด้วย เว้นแต่ยังอยู่ภายในระยะเวลาการสอบสวนตามข้อ ๒๘ วรรคสี่

(๔) ในกรณีที่เห็นว่าดำเนินการสอบสวนไม่ถูกต้องตามขั้นตอนที่เป็นสาระสำคัญ ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องภายในสามสิบวันทำการของมหาวิทยาลัยนับแต่ประธานคณะกรรมการสอบสวนได้รับคำสั่งจากผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย ให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติม และแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าการขยายระยะเวลาด้วย เว้นแต่ยังอยู่ภายในระยะเวลาการสอบสวนตามข้อ ๒๘ วรรคสี่

(๕) ในกรณีที่ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้เสนออธิการบดีเพื่อพิจารณาดำเนินการตามหมวด ๓ ส่วนที่ ๔ ต่อไป

ข้อ ๓๑ เมื่อผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๑๙ (๓) ได้พิจารณาดำเนินการลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแล้ว ให้รายงานผลการลงโทษทางวินัยต่ออธิการบดีเพื่อพิจารณาถึงความถูกต้องของการดำเนินการทางวินัยและความเหมาะสมของการลงโทษ

ในกรณีที่อธิการบดีพิจารณาแล้วเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือการลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงของผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม อาจพิจารณาดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) สั่งให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๑๙ (๓) ดำเนินการให้ถูกต้องหรือสั่งให้ลงโทษเพิ่มโทษ ลดโทษ หรืองดโทษ ตามความเหมาะสมแก่กรณี

(๒) สั่งให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๑๙ (๓) เปลี่ยนแปลงข้อความในคำสั่งเดิมหรือให้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาให้ได้ความจริงและยุติธรรมก็ได้

ส่วนที่ ๔

การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๓๒ เมื่อมีมูลกรณีของการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง ให้อธิการบดีมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป

ข้อ ๓๓ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการจำนวนไม่น้อยกว่าสามคน โดยแต่งตั้งจากพนักงานมหาวิทยาลัยหรือข้าราชการในสังกัดของมหาวิทยาลัย เว้นแต่มีเหตุผลความจำเป็นเพื่อประโยชน์ต่อการสอบสวนหรือเพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา อาจแต่งตั้งบุคคลภายนอกร่วมเป็นกรรมการก็ได้

ในคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงให้มีเลขานุการที่แต่งตั้งจากพนักงานมหาวิทยาลัยหรือข้าราชการในสังกัดมหาวิทยาลัยตำแหน่งนิติกรหรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย และอาจมีผู้ช่วยเลขานุการที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกันด้วยอีกจำนวนไม่เกินสองคนก็ได้

ข้อ ๓๔ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา สาระสำคัญของเรื่องที่กล่าวหา ชื่อและตำแหน่งของผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนเลขานุการ และผู้ช่วยเลขานุการ ทั้งนี้ ให้ทำตามแบบ สว.๑ ท้ายข้อบังคับนี้

การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของผู้ที่ได้รับแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งไม่กระทบถึงการที่ได้รับแต่งตั้งรวมถึงการสอบสวนที่ผ่านมา

ข้อ ๓๕ เมื่อมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงหรือผู้ได้รับมอบหมายดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพร้อมทั้งแจ้งสิทธิคัดค้านประธานกรรมการ และกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพร้อมด้วยเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังทำให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๓๖ ให้ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้ถูกกล่าวหาโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดตามข้อ ๙

ข้อ ๓๗ ประธานกรรมการและกรรมการสอบสวนอาจถูกคัดค้านได้ในกรณี ดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาตามข้อ ๒๑
- (๒) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาตามข้อ ๒๑
- (๓) เป็นบุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้นหรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางการสมรสนับได้เพียงสองชั้นของผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาตามข้อ ๒๑
- (๔) เป็นผู้มีส่วนได้เสียกับผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหาหรือกับคู่หมั้นหรือคู่สมรสของผู้ร้องเรียนหรือผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกร้องเรียนหรือผู้ถูกกล่าวหา
- (๕) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- (๖) เป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำผิดตามเรื่องที่กำลังกล่าวหา
- (๗) เป็นผู้ที่มีเหตุอื่นซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม
- (๘) เหตุอื่นตามที่กฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองกำหนด

ข้อ ๓๘ การคัดค้านประธานกรรมการและกรรมการสอบสวน ให้ผู้ถูกกล่าวหาทำเป็นหนังสือยื่นต่ออธิการบดีภายในเจ็ดวันนับแต่วันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงหรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้านโดยแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือคัดค้านด้วยว่าจะทำให้การสอบสวนไม่ได้ความจริงและความยุติธรรมอย่างไร ในการนี้ให้ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านดังกล่าวให้ประธานกรรมการทราบและรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

ในการพิจารณาเรื่องคัดค้านผู้ซึ่งถูกคัดค้านอาจทำคำชี้แจงได้ หากอธิการบดีเห็นว่าหนังสือคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ให้สั่งให้ผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นประธานกรรมการหรือกรรมการสอบสวน หากเห็นว่าหนังสือคัดค้านไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังได้ ให้สั่งยกคำคัดค้านนั้น ทั้งนี้ให้แสดงผลในการพิจารณาสั่งการดังกล่าวด้วย พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ แล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนโดยเร็ว การสั่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่สิ้นสุด

การพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน ไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว และให้ถือว่าคณะกรรมการคณะนั้นประกอบด้วยกรรมการทุกคนที่ไม่ถูกคัดค้าน

ในกรณีอธิการบดีสั่งให้ประธานกรรมการหรือกรรมการสอบสวนพ้นจากตำแหน่ง อธิการบดีอาจมีคำสั่งแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ให้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการสอบสวนเพิ่มเติมให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

ข้อ ๓๙ ในกรณีที่กรรมการสอบสวนผู้ใดเห็นว่าตนมีกรณีตามข้อ ๓๗ ให้ผู้นั้นแจ้งให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงทราบ และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาสั่งการตามข้อ ๓๘ โดยอนุโลมต่อไป

ข้อ ๔๐ ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่ามิเหตุอันสมควรหรือจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการหรือกรรมการสอบสวน เพิ่มหรือลดจำนวนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนให้ดำเนินการได้โดยให้แสดงเหตุแห่งการสั่งนั้นไว้ด้วย และให้นำข้อ ๓๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การเปลี่ยนแปลงผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการหรือกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่งไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๔๑ ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการได้ลงนามรับทราบตามข้อ ๓๕ (๒)

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีเหตุผลและความจำเป็นไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานกรรมการรายงานต่ออธิการบดีเพื่อขอขยายเวลาสอบสวนตามความจำเป็น และให้อธิการบดีพิจารณาขยายเวลาได้ครั้งละไม่เกินหกสิบวัน ไม่เกินสามครั้ง ทั้งนี้ ให้ยื่นคำขอขยายเวลาภายในระยะเวลาไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่สิ้นสุดระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการขอขยายระยะเวลาการสอบสวนก่อนสิ้นสุดได้ ให้บันทึกเหตุไว้ในคำขอขยายระยะเวลา

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่อธิการบดีขยายเวลาให้เป็นครั้งที่สาม ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงยื่นคำขอขยายเวลาสอบสวนต่ออธิการบดีเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย เพื่อให้ที่ประชุมสภามหาวิทยาลัยพิจารณาก่อนสิ้นสุดระยะเวลาสอบสวน เว้นแต่ที่ประชุมสภามหาวิทยาลัยไม่อาจพิจารณาได้ภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้พิจารณา

ข้อ ๔๒ ให้ประธานกรรมการจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงครั้งแรกภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ประธานกรรมการได้ลงนามรับทราบคำสั่งตามข้อ ๓๕ (๒) ในกรณีที่ไม่มีอาจจัดประชุมได้ภายในกำหนด ให้นำรายงานเหตุผลและความจำเป็นให้อธิการบดีทราบ

ในการประชุมคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกำหนดประเด็นและวางแนวทางการสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน

ข้อ ๔๓ เมื่อได้วางแนวทางการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๔๒ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหา และดูแลให้เกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน โดยให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีอำนาจวินิจฉัยสั่งการหรือดำเนินการอื่นใดเพื่อประโยชน์ต่อการสอบสวนหรือความเป็นธรรม ในการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) รวบรวมประวัติการปฏิบัติงาน ความประพฤติหรือประวัติการดำเนินการทางวินัยจาก ส่วนงานที่เกี่ยวข้องของผู้ถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง

(๓) แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

(๔) ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา

(๕) พิจารณาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(๖) ทำรายงานการสอบสวนพร้อมความเห็นเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในการประชุมให้คณะกรรมการสอบสวนจัดทำบันทึกการประชุมไว้ทุกครั้งที่มีการสอบสวน

ข้อ ๔๔ ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่การสอบสวนโดยไม่รับฟังแต่เพียงข้ออ้างหรือพยานหลักฐานของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา เท่านั้น

ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในสำนวนการดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงในหมวด ๓ ส่วนที่ ๓ จะนำมาใช้ในการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามส่วนนี้ได้หรือไม่เพียงใด ให้อยู่ในดุลพินิจของ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

ในกรณีที่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงใดที่กล่าวอ้างหรือพาดพิงถึงบุคคล เอกสาร หรือวัตถุใดที่จะเป็น ประโยชน์แก่การสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงทำการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน นั้นไว้ให้ครบถ้วน ถ้าไม่อาจเข้าถึงหรือได้มาซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าว ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ด้วย

ข้อ ๔๕ ในการประชุมของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดเข้าร่วมการประชุม เว้นแต่ในกรณีที่จำนวนกึ่งหนึ่งของกรรมการสอบสวนทั้งหมดมีมากกว่าสามคน จะให้กรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่า สามคนทำการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานก็ได้ และในกรณีที่มิมีเหตุผลและความจำเป็น ประธานกรรมการ อาจกำหนดให้มีการประชุมหรือสอบปากคำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้จัดให้มีสอบปากคำคราวละหนึ่งคน

ข้อ ๔๖ การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานตามข้อ ๔๕ ต้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) บันทึกถ้อยคำตามแบบ สว.๒ หรือแบบ สว.๓ ท้ายข้อบังคับนี้ แล้วแต่กรณี

(๒) เมื่อบันทึกถ้อยคำเสร็จแล้วให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้

(๓) ให้ผู้ให้ถ้อยคำ ผู้บันทึกถ้อยคำ และคณะกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำ ลงลายมือชื่อในบันทึกถ้อยคำนั้นไว้เป็นหลักฐาน ในกรณีที่บันทึกถ้อยคำใดมีหลายหน้า ให้ผู้ให้ถ้อยคำ และคณะกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ในบันทึกถ้อยคำทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามชุด ลบ หรือบันทึกข้อความทับข้อความที่ได้บันทึกไว้ในบันทึกถ้อยคำ แล้ว ถ้าจะต้องแก้ไขหรือเพิ่มเติมข้อความที่บันทึกไว้ ให้ใช้วิธีขีดฆ่าข้อความเดิมและเพิ่มเติมข้อความใหม่ด้วย

วิธีตกเติม แล้วให้ผู้ให้ถ้อยคำและคณะกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำหนึ่งคนลงลายมือชื่อกำกับไว้ตรงที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมนั้นทุกแห่ง

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ หรือไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้บันทึกเหตุที่ไม่ลงลายมือชื่อนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำ และให้คณะกรรมการสอบสวนซึ่งอยู่ร่วมในการสอบปากคำทุกคนลงลายมือชื่อไว้ด้วย

ข้อ ๔๗ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงอาจดำเนินการสอบปากคำโดยบันทึกเสียงหรือบันทึกภาพและเสียงของผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานไว้เป็นหลักฐานแทนบันทึกถ้อยคำตามแบบที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๖ (๑) ก็ได้ โดยจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานก่อน ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจัดให้มีบันทึกแสดงหลักฐานความยินยอมของผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานด้วย

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้เลขานุการจัดเก็บสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่บันทึกเสียงหรือบันทึกภาพและเสียงดังกล่าวไว้เป็นหลักฐานในสำนวนการสอบสวน

ข้อ ๔๘ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิินาทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการสอบปากคำได้ การใดที่ทนายความหรือที่ปรึกษาได้กระทำการลงในการสอบปากคำให้ถือว่าเป็นการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา เว้นแต่ผู้ถูกกล่าวหาจะได้คัดค้านเสียแต่ในขณะนั้น

ในกรณีสอบปากคำบุคคลซึ่งมิใช่ผู้ถูกกล่าวหา ห้ามบุคคลอื่นอยู่ในที่สอบปากคำด้วย เว้นแต่เป็นบุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวนเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน

ข้อ ๔๙ ห้ามคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเกียรติ หลอกลวง บังคับ หรือกระทำโดยมิชอบไม่ว่าด้วยประการใด เพื่อจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานให้ถ้อยคำอย่างไร

ข้อ ๕๐ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจัดให้มีการบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้

ในกรณีที่ไม่สามารถหาต้นฉบับเอกสารได้เพราะสูญหายหรือถูกทำลายหรือโดยเหตุประการอื่น คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะสืบจากสำเนาเอกสารหรือพยานบุคคลแทนก็ได้

ข้อ ๕๑ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเรียกบุคคลใดมาเป็นพยานเพื่อชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดแล้ว แต่บุคคลนั้นไม่มาหรือมาแต่ไม่ชี้แจงหรือไม่ให้ถ้อยคำหรือในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงไม่อาจเรียกบุคคลใดมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำได้ภายในเวลาอันควร คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะไม่สอบสวนบุคคลนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นเป็นหลักฐานประกอบการสอบสวนด้วย

ข้อ ๕๒ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่าการสอบสวนพยานบุคคลใด หรือการรวบรวมพยานเอกสารหรือวัตถุใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือพยานหลักฐานนั้น มิใช่สาระสำคัญ จะงดสอบสวนหรือไม่รวบรวมพยานหลักฐานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุอันเป็นหลักฐาน ประกอบการสอบสวนด้วย

ข้อ ๕๓ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามข้อ ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แล้ว ให้มีการประชุมคณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรงเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจกับผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ถ้าคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ให้รายงานผลการ สอบสวนพร้อมความเห็นเสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อพิจารณายุติเรื่อง หรือดำเนินการตามที่เห็นสมควร แต่ถ้าคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่าจากข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่รวบรวมได้เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวน ไม่ว่าจะเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรง ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบต่อไป

การประชุมตามวรรคหนึ่ง ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งและไม่น้อยกว่า สามคนของจำนวนคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงทั้งหมด

ข้อ ๕๔ ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดหรือต้องรับผิดในคดีเกี่ยวกับ เรื่องที่สอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น ได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วและผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จะนำเอาคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นมาใช้เป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่ต้องรวบรวมพยานหลักฐาน อื่นก็ได้ แต่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น เพื่อใช้เป็นสรุป พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดหรือไม่ต้องรับผิดในคดีเกี่ยวกับ เรื่องที่สอบสวน ถ้าคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น ได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วและผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดหรือไม่ต้องรับผิดตามข้อกล่าวหา คณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะนำเอาคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นมาใช้เป็นพยานหลักฐานโดยไม่ต้องรวบรวม พยานหลักฐานอื่นก็ได้

ข้อ ๕๕ การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้ทำเป็นบันทึกระบุ ข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร เป็นความผิดวินัยในกรณีใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยจะระบุชื่อพยานด้วยหรือไม่ก็ได้ รวมทั้งแจ้งให้ทราบสิทธิ ของผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ สิทธิที่จะแสดงพยานหลักฐาน หรือจะอ้างพยานหลักฐานเพื่อขอให้เรียกพยานหลักฐานนั้นมาได้ แล้วแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว.๔ ท้ายข้อบังคับนี้ โดยให้ทำเป็นสองฉบับมีข้อความตรงกัน

ข้อ ๕๖ เมื่อได้จัดทำบันทึกตามข้อ ๕๕ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีหนังสือเชิญผู้ถูกกล่าวหาตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกำหนด เพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้มาพบคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งอธิบายข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้ผู้ถูกกล่าวหารับทราบข้อกล่าวหาโดยลงลายมือชื่อพร้อมทั้งวันเดือนปี ในบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา แล้วมอบบันทึกนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมลงลายมือชื่อในบันทึกเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงบันทึกข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ดังกล่าวไว้ในบันทึกนั้น ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานตั้งแต่วันที่มาพบ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว และให้มอบบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ และอีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับบันทึกดังกล่าว ให้ส่งบันทึกไปให้ผู้ถูกกล่าวหาตามวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดตามข้อ ๙

ข้อ ๕๗ เมื่อได้แจ้งข้อกล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบตามข้อ ๕๖ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร เพราะเหตุใด ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหารับสารภาพว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาใด ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงบันทึกการรับสารภาพตามข้อกล่าวหาที่รับสารภาพไว้ในแบบ สว.๒ ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะไม่ทำการสอบสวนในข้อกล่าวหาที่รับสารภาพแล้วแล้วดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่รับสารภาพตามข้อกล่าวหาใด ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือแสดงพยานหลักฐานหรืออ้างพยานหลักฐานเพื่อนำสืบแก้ข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร และด้วยวิธีการใด

ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วยวาจา ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วยวาจาในวันที่เชิญผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๕๖

ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาเขียนคำชี้แจงภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๕๖ วรรคสอง

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่อาจชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้ทันภายในระยะเวลาตามวรรคสี่และมีความประสงค์จะขอขยายระยะเวลายื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาโดยอ้างเหตุผลหรือความจำเป็น ให้คณะกรรมการ

สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีอำนาจขยายระยะเวลายื่นคำชี้แจงให้ผู้ถูกกล่าวหาตามคำร้องขอได้ภายในระยะเวลาตามสมควรแก่กรณี โดยให้คำนึงถึงความเป็นธรรม

ข้อ ๕๘ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาพบคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กำหนดในข้อ ๕๖ ให้ส่งบันทึกตามข้อ ๕๕ จำนวนหนึ่งฉบับไปให้ผู้ถูกกล่าวหาตามวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดตามข้อ ๙ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตั้งแต่วันที่ครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ส่งบันทึกดังกล่าว แล้วดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ในการส่งบันทึกตามวรรคหนึ่งให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมีหนังสือสอบถามผู้ถูกกล่าวหาด้วยว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร เพราะเหตุใด พร้อมทั้งขอให้ผู้ถูกกล่าวหาเขียนคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือ ทั้งนี้ ให้นำความในข้อ ๕๗ วรรคสี่และวรรคห้ามาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๕๙ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ไม่แสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา หรือไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือภายในเวลาที่กำหนดตามข้อ ๕๗ และข้อ ๕๘ ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะเห็นควรดำเนินการเป็นอย่างอื่นเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรม

ข้อ ๖๐ ในกรณีที่ปรากฏพยานหลักฐานเพิ่มเติมหลังจากที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาในเรื่องที่สอบสวนแล้ว ถ้าคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่าพยานหลักฐานที่เพิ่มเติมนั้นมีน้ำหนักสนับสนุนข้อกล่าวหาให้แจ้งสรุปพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แต่ถ้าเห็นว่าพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้นมีผลทำให้ข้อกล่าวหาในเรื่องที่สอบสวนนั้นเปลี่ยนแปลงไปหรือต้องเพิ่มข้อกล่าวหา ให้กำหนดข้อกล่าวหาใหม่หรือกำหนดข้อกล่าวหาเพิ่มเติม แล้วแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้นให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ทั้งนี้ ให้นำความในข้อ ๕๕ ข้อ ๕๖ ข้อ ๕๗ ข้อ ๕๘ และข้อ ๕๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๖๑ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่ากรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ประธานกรรมการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงโดยเร็ว ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นกรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามรายงาน ให้มอบหมายคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงคณะเดิมหรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่เป็นผู้ทำการสอบสวน ทั้งนี้ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้

ข้อ ๖๒ ในกรณีที่การสอบสวนพาดพิงไปถึงผู้ปฏิบัติงานอื่น ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาในเบื้องต้นว่าผู้มีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้มีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อพิจารณาดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่ากรณีมีมูลว่าพนักงานมหาวิทยาลัยกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามรายงานให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงคณะเดิมเป็นผู้สอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้ กรณีเช่นนี้ ให้ใช้พยานหลักฐานตามที่ได้สอบสวนมาแล้วประกอบการพิจารณาได้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนโดยแยกเป็นสำนวนการสอบสวนใหม่ให้นำสำเนาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในสำนวนการสอบสวนเดิมรวมในสำนวนการสอบสวนใหม่ หรือบันทึกให้ปรากฏว่านำพยานหลักฐานใดจากสำนวนการสอบสวนเดิมมาประกอบการพิจารณาในสำนวนการสอบสวนใหม่ด้วย

ข้อ ๖๓ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือแสดงพยานหลักฐานหรืออ้างพยานหลักฐานนำสืบแก้ข้อกล่าวหา และได้รวบรวมพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาได้แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงประชุมเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

ในการพิจารณาทำความเข้าใจตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงต้องพิจารณาทั้งข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และพิจารณามิมีมติในเรื่องที่สอบสวนให้ครบทุกข้อกล่าวหาและทุกประเด็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในเรื่องที่สอบสวนหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัย ต้องพิจารณาให้ความเห็นว่ามีความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด ควรได้รับโทษสถานใด และมีเหตุอันควรลดหย่อนหรือไม่ เพียงใด

ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะพึงลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงพิจารณาลงมติว่ากรณีเห็นควรให้ออกจากงานด้วยเหตุถ้าให้ปฏิบัติงานต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรงตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยว่าด้วยการบริหารงานบุคคลหรือไม่ อย่างไร แล้วทำความเห็นเสนอไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย

การประชุมเพื่อพิจารณาทำความเข้าใจตามข้อนี้ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งและไม่น้อยกว่าสามคนของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

ข้อ ๖๔ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้ดำเนินการตามข้อ ๖๓ แล้ว ให้จัดทำรายงานการสอบสวนซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบรายงานการสอบสวนตามแบบ สว.๕ ท้ายข้อบังคับนี้ เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยให้เสนอไปพร้อมสำนวนการสอบสวน

รายงานการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง อย่างน้อยต้องประกอบด้วยเรื่องที่สอบสวน ข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ข้อกล่าวหา พยานหลักฐานที่สนับสนุนหรือหักล้างข้อกล่าวหา ประเด็นที่ต้องพิจารณา ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖๓ วรรคสองและวรรคสาม และลายมือชื่อกรรมการสอบสวนทุกคน รวมทั้งให้เลขานุการลงลายมือชื่อกำกับไว้ในรายงานการสอบสวนหน้าอื่นด้วยทุกหน้า ในกรณีที่กรรมการสอบสวนคนใดมีเหตุจำเป็นไม่อาจลงลายมือชื่อได้ ให้ประธานกรรมการสอบสวนบันทึกเหตุ

จำเป็นดังกล่าวไว้ด้วย และในกรณีที่กรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้ง ให้แสดงชื่อและสรุปความเห็นแย้งของผู้นั้นไว้ในรายงานการสอบสวนด้วย ในกรณีนี้ ผู้มีความเห็นแย้งนั้นจะทำบันทึกรายละเอียดความเห็นแย้งและลงลายมือชื่อของตนแนบไว้กับรายงานการสอบสวนด้วยก็ได้

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงได้เสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ถือว่าสอบสวนแล้วเสร็จ

ข้อ ๖๕ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงอาจดำเนินการประชุมเพื่อสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือดำเนินการอื่นใดตามข้อบังคับนี้ ด้วยวิธีการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงการเก็บรักษาความลับของการสอบสวนและการคุ้มครองพยานเป็นสำคัญ

ข้อ ๖๖ เมื่ออธิการบดีได้รับรายงานการสอบสวนและสำนวนการสอบสวนแล้ว ให้พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของการสอบสวน ถ้าเห็นว่าการสอบสวนถูกต้อง ครบถ้วนแล้ว ให้อธิการบดีดำเนินการตามข้อ ๖๗ แต่ถ้าเห็นว่าการสอบสวนยังไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน ก็ให้สั่งหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เห็นว่ายังไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาหรือการแจ้งข้อกล่าวหายังไม่ครบถ้วน ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาหรือแจ้งข้อกล่าวหาให้ครบถ้วนโดยเร็ว

(๒) ในกรณีที่เห็นว่าควรรวบรวมข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม ให้กำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญที่ต้องการให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงทำการสอบสวนเพิ่มเติมโดยไม่ต้องทำความเห็น

(๓) ในกรณีที่เห็นว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้อง ให้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว

ข้อ ๖๗ เมื่ออธิการบดีเห็นว่าการสอบสวนถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้พิจารณามีความเห็นเพื่อสั่งหรือดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่อธิการบดีเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดวินัย หรือกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้อธิการบดีพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

(๒) ในกรณีที่อธิการบดีเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้อธิการบดีพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

(๓) ในกรณีที่อธิการบดีเห็นว่ามีความเห็นสมควรสงฆ์อย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง หากแต่มีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในชั้นสอบสวนมีความสอดคล้องตรงกันทำให้เชื่อได้ว่า หากจะให้ปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง ให้อธิการบดีมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยเป็นกรณีพิเศษตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยว่าด้วยการบริหารงานบุคคล

ข้อ ๖๘ ในกรณีที่ปรากฏว่าการดำเนินการใดไม่ถูกต้องตามข้อบังคับนี้ ให้เฉพาะการดำเนินการนั้นเสียไป และถ้าการดำเนินการนั้นเป็นสาระสำคัญที่ต้องดำเนินการหรือหากไม่ดำเนินการจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้แก้ไขหรือดำเนินการนั้นเสียใหม่ให้ถูกต้องโดยเร็ว

ข้อ ๖๙ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดตายในระหว่างการสอบสวน ให้การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นเป็นอันยุติ

ข้อ ๗๐ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดซึ่งออกจากการอันมิใช่เพราะเหตุตาย มีกรณีถูกกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากการว่า ขณะปฏิบัติงานได้กระทำหรือละเว้นกระทำการใดอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถ้าเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการหรือเป็นการกล่าวหาของผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาก่อนออกจากการว่า ในขณะที่ปฏิบัติงานได้กระทำความผิดอาญาอันมิใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับงานหรือความผิดลหุโทษ ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากงาน แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากการ

กรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกล่าวหา หรือฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาคดีอาญาหลังจากที่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดออกจากการแล้ว ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นออกจากการ ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมีได้ออกจากงาน และต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากการ สำหรับกรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามข้อ ๗๓ จะต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากการ

ในกรณีที่ศาลปกครองมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ หรือองค์การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยหรือองค์การตรวจสอบรายงานการดำเนินการทางวินัยมีคำวินิจฉัยถึงที่สุดหรือมีมติให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง เพราะเหตุกระบวนการดำเนินการทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยดำเนินการทางวินัยให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุดหรือมีคำวินิจฉัยถึงที่สุดหรือมีมติ แล้วแต่กรณี

การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ถ้าผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ให้งดโทษ

ในระหว่างที่ได้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาหากปรากฏว่าผู้นั้นถึงแก่ความตายให้ยุติเรื่อง

ข้อ ๗๑ เมื่ออธิการบดีได้ดำเนินการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว ให้คำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงมีผลตามที่กำหนดไว้ในคำสั่ง

เมื่ออธิการบดีได้ดำเนินการสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้อธิการบดีรายงานต่อนายกสภามหาวิทยาลัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มิคำสั่งลงโทษเพื่อพิจารณาบรรจุเป็นระเบียบวาระการประชุมสภามหาวิทยาลัยเพื่อทราบ ทั้งนี้ สภามหาวิทยาลัยอาจให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับมาตรฐานการลงโทษและความถูกต้องของกระบวนการสอบสวนแก่อธิการบดีได้

หมวด ๔ ความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

ข้อ ๗๒ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

ข้อ ๗๓ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๖ ข้อ ๑๗ และข้อ ๑๘ ในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยจะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

(๑) ขาดงานติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าเจ็ดวันทำการของมหาวิทยาลัยหรือวันทำงานตามคำสั่งของส่วนงาน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับระเบียบ ประกาศ คำสั่ง แบบแผน และนโยบายของมหาวิทยาลัย โดยไม่กลับมาปฏิบัติงานอีกเลย

(๒) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๓) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ

(๔) เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งกรณีอื่นตามที่อธิการบดีโดยข้อเสนอของคณะกรรมการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยกำหนด โดยออกเป็นประกาศมหาวิทยาลัย

หมวด ๕ การดำเนินการทางวินัยต่ออธิการบดี

ข้อ ๗๔ ในกรณีที่อธิการบดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในหมวด ๓ หมวด ๔ หมวด ๖ หมวด ๗ และหมวด ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้มีอำนาจลงนามในคำสั่งหรือเอกสารอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย

หมวด ๖

โทษทางวินัย และผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัย

ข้อ ๗๕ ให้ผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัยสั่งลงโทษพนักงานมหาวิทยาลัยผู้กระทำผิดวินัยตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด

ข้อ ๗๖ โทษทางวินัย ประกอบด้วย

(๑) โทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มี ๓ สถาน ได้แก่

- (๑.๑) ภาคทัณฑ์
- (๑.๒) ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑.๓) ลดเงินเดือนหรือค่าจ้าง

(๒) โทษทางวินัยอย่างร้ายแรง มี ๒ สถาน ได้แก่

- (๒.๑) ปลดออกจากงาน
- (๒.๒) ไล่ออกจากงาน

การลงโทษตัดเงินเดือนหรือค่าจ้างตาม (๑.๒) ให้ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้างได้ครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้าของเงินเดือนหรือค่าจ้างและเป็นระยะเวลาไม่เกินสามเดือน

การลงโทษลดเงินเดือนหรือค่าจ้างตาม (๑.๓) ให้ลดเงินเดือนหรือค่าจ้างได้ครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง

ข้อ ๗๗ ผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ได้แก่

- (๑) อธิการบดีมีอำนาจสั่งลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้ทุกสถานและระดับ
- (๒) ผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๑๙ (๓) มีอำนาจสั่งลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

ดังต่อไปนี้

- (๒.๑) ภาคทัณฑ์ หรือ
- (๒.๒) ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้างครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้าและเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน หรือ
- (๒.๓) ลดเงินเดือนหรือค่าจ้างครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละสาม

ในการพิจารณาสั่งลงโทษตามวรรคหนึ่ง หากมีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ ทั้งนี้ เหตุอันควรลดหย่อนนั้น ได้แก่ ไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อน มีคุณความดีมาแต่ก่อน สำนึกผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งการกระทำผิดนั้น ลุแก่วิทยาลัยหรือส่วนงาน ให้ถ้อยคำที่เป็นประโยชน์แก่การสอบสวน ระยะเวลาและประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน หรือเหตุอื่นที่เห็นว่ามີลักษณะทำนองเดียวกัน

กรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อยที่อาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หากผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัยพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้กระทำผิดวินัยดังกล่าวมีเหตุอันควรลดหย่อนตามวรรคสอง ก็อาจพิจารณาให้งดโทษภาคทัณฑ์นั้น โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

ในการพิจารณาลงโทษตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้กระทำผิดวินัยเคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อนในเหตุลักษณะเดียวกัน อาจนำการถูกลงโทษทางวินัยนั้นมาประกอบการพิจารณาเพิ่มโทษก็ได้ ทั้งนี้ การใช้ดุลยพินิจเพิ่มโทษให้แสดงเหตุผลประกอบโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อการบริหารงานของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานในความเสียหายที่เกิดขึ้น

ข้อ ๗๘ ผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้แก่อธิการบดี ซึ่งมีอำนาจสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานแล้วแต่กรณี เว้นแต่กรณีทุจริตต่อหน้าที่ให้สั่งลงโทษไล่ออกจากงาน

ในการพิจารณาสั่งลงโทษไล่ออกจากงาน ยกเว้นกรณีทุจริตต่อหน้าที่ ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนตามข้อ ๗๗ วรรคสอง จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามลดโทษลงต่ำกว่าปลดออกจากงาน

หมวด ๗

วิธีการสั่งลงโทษ

ข้อ ๗๙ การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง หรือลดเงินเดือนหรือค่าจ้าง มิให้สั่งลงโทษย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง

การสั่งลงโทษตามวรรคหนึ่งให้มีผลย้อนหลังให้กระทำได้ในกรณีมีเหตุสมควร แต่ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความถูกต้อง ความเป็นธรรม รวมถึงต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ถูกลงโทษนั้น

ข้อ ๘๐ การสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน มิให้สั่งย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่

(๑) ในกรณีที่ได้มีคำสั่งให้พักงานหรือให้ออกจากงานไว้ก่อน เมื่อจะสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน ให้สั่งปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานตั้งแต่วันพักงานหรือวันให้ออกจากงานไว้ก่อนแล้วแต่กรณี

(๒) การสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน ในกรณีกระทำผิดวินัยโดยขาดงานติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าเจ็ดวันทำการและไม่กลับมาปฏิบัติงานอีก ให้สั่งปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานตั้งแต่วันที่ขาดงานนั้น

(๓) การลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน ในกรณีกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก ให้สั่งปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานตั้งแต่วันต้องรับโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดสำหรับโทษที่หนักกว่าจำคุกหรือวันแรกที่ถูกรุขังติดต่อกันจนถึงวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี

(๔) การสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน ในกรณีที่ถูกสั่งให้ลาออกก่อนแล้ว หรือถูกสั่งให้ออกจากงานในกรณีอื่นไปก่อนแล้ว ให้สั่งปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานย้อนหลังไปถึงวันออกจากงานนั้น

(๕) การสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งนั้นได้พ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยด้วยเหตุเกษียณอายุงานตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัยไปก่อนแล้ว ให้สั่งปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นเกษียณอายุงาน

(๖) กรณีใดมีเหตุสมควรสั่งปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานย้อนหลัง ก็ให้สั่งปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานย้อนหลังไปถึงวันที่ควรจะออกจากงานตามกรณีนั้นได้ แต่ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความถูกต้อง ความเป็นธรรม รวมถึงต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ถูกสั่งลงโทษนั้น

ในกรณีที่ได้มีการสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานไปแล้วถ้าจะต้องสั่งใหม่หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งการลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน กรณีเช่นนี้ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันออกจากงานตามคำสั่งเดิม แต่ถ้าวันออกจากงานตามคำสั่งเดิมไม่ถูกต้อง ก็ให้สั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานย้อนหลังไปถึงวันที่ควรต้องออกจากงานตามกรณีนั้นในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

ข้อ ๘๑ ภายใต้บังคับข้อ ๘๘ การสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษเป็นไล่ออกจากงานหรือปลดออกจากงาน มิให้มีผลย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง

ข้อ ๘๒ การสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง หรือการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ถูกตัดหรือลด ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ เว้นแต่การสั่งย้อนหลังมีผลในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกสั่งลงโทษ ให้สั่งให้มีผลนับแต่วันที่มิคำสั่งใหม่

ข้อ ๘๓ การเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงาน เป็นลดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง หรือภาคทัณฑ์ มิให้มีผลย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง

ข้อ ๘๔ การสั่งลงโทษ ลดโทษ เพิ่มโทษพนักงานมหาวิทยาลัยผู้กระทำความผิดวินัยให้ทำเป็นคำสั่งตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด และในคำสั่งลงโทษ ลดโทษ เพิ่มโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำความผิดวินัยในกรณีใด ตามข้อใด พร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่ง

หมวด ๘

การสั่งพักงาน และการสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน

ข้อ ๘๕ เมื่อพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิการบดีโดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะสั่งให้ผู้นั้นพักงานได้ก็ต่อเมื่อมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) มีเหตุอันควรเชื่อว่าถ้าให้ผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่อาจเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย

(๒) มีพฤติการณ์ที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่จะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนหรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(๓) ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และถ้าให้ผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่อาจเกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย

(๔) อยู่ระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาหรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา และได้ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุกเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าเจ็ดวันทำการแล้ว

(๕) ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวน และเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น ได้รับความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๘๖ การสั่งพักงานให้สั่งพักได้ตลอดเวลาที่มีการสอบสวนแต่ต้องไม่เกินระยะเวลาที่กำหนดไว้ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน เว้นแต่กรณีที่ถูกสั่งพักงานได้ร้องทุกข์เรื่องการถูกสั่งพักงานต่อผู้มีอำนาจพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ และผู้มีอำนาจพิจารณาเรื่องร้องทุกข์เห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังขึ้นและไม่สมควรที่จะสั่งพักงาน ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ก่อนการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นได้

ข้อ ๘๗ ในกรณีที่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนหลายสำนวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาหลายคดี เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ถ้าจะสั่งพักงานให้สั่งพักทุกสำนวนและทุกคดี

ในกรณีที่ได้สั่งพักงานในสำนวนหรือคดีใดไว้แล้ว ภายหลังปรากฏว่าผู้ถูกสั่งพักงานนั้นมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวนในสำนวนอื่น หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในคดีอื่นเพิ่มขึ้นอีก เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษก็ให้สั่งพักงานในสำนวนหรือคดีอื่นที่เพิ่มขึ้นนั้นด้วย

ข้อ ๘๘ การสั่งพักงาน ให้สั่งพักงานตั้งแต่วันออกคำสั่งหรือวันใดวันหนึ่งในอนาคต แต่ห้ามสั่งพักงานย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่

(๑) ผู้ซึ่งจะถูกสั่งพักงานอยู่ในระหว่างถูกควบคุมหรือขังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญา หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา การสั่งพักงานในเรื่องนั้นให้สั่งพักย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก

(๒) ในกรณีที่ได้มีการสั่งพักงานไว้แล้วถ้าจะต้องสั่งใหม่เพราะคำสั่งเดิมไม่ชอบหรือไม่ถูกต้อง ให้สั่งพักตั้งแต่วันให้พักงานตามคำสั่งเดิม หรือตามวันที่ควรต้องพักงานในขณะที่ออกคำสั่งเดิม

ข้อ ๘๙ คำสั่งพักงานต้องระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกสั่งพักงาน ตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งให้พักงาน

เมื่อได้มีคำสั่งให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดพักงานแล้ว ให้แจ้งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบพร้อมทั้งส่งสำเนาคำสั่งให้ด้วยโดยเร็ว ในกรณีที่ไมอาจแจ้งให้ผู้นั้นทราบได้ หรือผู้นั้นไม่ยอมรับทราบคำสั่ง ให้ปิดสำเนาคำสั่งไว้ ณ ที่ทำการที่ผู้นั้นปฏิบัติงานอยู่และมีหนังสือแจ้งพร้อมกับส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปให้ผู้นั้น ที่อยู่ซึ่งเป็นภูมิลำเนาหรือที่อยู่ที่ปรากฏตามหลักฐานของส่วนงานต้นสังกัดหรือที่อยู่ตามที่ปรากฏในทะเบียนราษฎรของผู้นั้น ในกรณีเช่นนี้เมื่อล่วงพ้นสิบวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งพักงานแล้ว

ข้อ ๙๐ เมื่อได้มีคำสั่งให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดพักงานแล้ว ให้ระงับการจ่ายเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และค่าตอบแทนอื่นของผู้นั้นไว้จนกว่าจะได้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่หรือกลับเข้าปฏิบัติงานตามปกติ และหากภายหลังปรากฏผลการสอบสวนว่าผู้นั้นมีได้กระทำผิดวินัยก็ให้จ่ายเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และค่าตอบแทนอื่นแก่ผู้ที่ย้อนหลัง

ข้อ ๙๑ เมื่อพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีเหตุที่อาจถูกสั่งพักงานตามข้อ ๘๕ และอธิการบดี โดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าการสอบสวนจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว อธิการบดีจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากงานไว้ก่อนก็ได้

ให้นำข้อ ๘๖ ข้อ ๘๗ และข้อ ๘๘ มาใช้บังคับแก่การสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนโดยอนุโลม

ข้อ ๙๒ เมื่อได้สั่งให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดพักงานไว้แล้ว อธิการบดีโดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบสวนจะพิจารณาตามข้อ ๙๑ และสั่งให้ผู้นั้นออกจากงานไว้ก่อนอีกชั้นหนึ่งก็ได้

ข้อ ๙๓ การสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน จะสั่งให้ออกตั้งแต่วันใด ให้นำข้อ ๘๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่สำหรับการสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนในกรณีตามข้อ ๙๒ ให้สั่งให้ออกตั้งแต่วันพักงานเป็นต้นไป

ข้อ ๙๔ เมื่อได้สั่งให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดพักงานหรือให้ออกจากงานไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาเป็นประการใดแล้วให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้อธิการบดีสั่งลงโทษปลดออกจากงานหรือไล่ออกจากงานตามความร้ายแรงแห่งกรณี

(๒) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และไม่มีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากงานด้วยเหตุอื่น ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่หรือกลับเข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งเดิม หรือตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นแล้ว ให้อธิการบดีสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง หรือลดเงินเดือนหรือค่าจ้างตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด และให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งพักงานหรือคำสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน

ในกรณีที่ไมอาจสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้เนื่องจากครบเกษียณอายุงานแล้ว และได้พ้นจากงานตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย การลงโทษให้เป็นพับไป และให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งพักงานหรือคำสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน

(๓) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นมีได้กระทำผิดวินัย และไม่มีกรณีที่จะต้องถูกสั่งให้ออกจากงานด้วยเหตุอื่น ก็ให้สั่งยุติเรื่อง และให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่หรือกลับเข้าปฏิบัติงานในตำแหน่งเดิม หรือตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันที่ผู้นั้นมีคุณสมบัติตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น และมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ออกจากงาน

ในกรณีที่ไมอาจสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้เนื่องจากครบเกษียณอายุงานแล้ว และได้พ้นจากงานตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย การลงโทษให้เป็นพับไป และให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งพักงานหรือคำสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน

(๔) ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ยื่นกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือมิได้กระทำความผิดวินัยแต่มีกรณี ที่ผู้ยื่นจะต้องถูกสั่งให้ออกจากงานด้วยเหตุอื่น ให้อธิการบดีสั่งให้ผู้ยื่นออกจากงานตามเหตุนั้นโดยไม่ต้องสั่งให้กลับ เข้าปฏิบัติหน้าที่หรือกลับเข้าปฏิบัติงาน

ข้อ ๙๕ การออกคำสั่งพักงาน คำสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน หรือคำสั่งให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ หรือกลับเข้าปฏิบัติงาน ให้มีสาระสำคัญตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๙๖ ในกรณีที่วินัยซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยได้กระทำผิดก่อนข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับแตกต่าง กับวินัยตามข้อบังคับนี้ ให้ใช้บทบัญญัติว่าด้วยวินัยในส่วนของข้อบังคับที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำผิดไม่ว่าทางใด เว้นแต่กรณีที่ได้มีการส่งลงโทษแล้ว

ข้อ ๙๗ ในกรณีที่มีการดำเนินการทางวินัยก่อนวันที่ข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับ ให้ดำเนินการ ตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศเดิมที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่ข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับต่อไป จนกว่าจะแล้วเสร็จ

ข้อ ๙๘ พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดมีกรณีถูกสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนอยู่ก่อนวันที่ ข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับ แต่ผลของการสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่ ข้อบังคับนี้มีผลใช้บังคับ ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทนในส่วนที่ยังคงมีผลใช้บังคับ

ข้อ ๙๙ ให้อธิการบดีออกประกาศตามข้อ ๑๑ ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังมิได้ออกประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้นำประกาศหรือระเบียบที่ออกตามกฎหมาย ข้อบังคับหรือระเบียบที่ใช้อยู่ในวันก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(ศาสตราจารย์สุรพล นิติไกรพจน์)

นายกสภามหาวิทยาลัย